

Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Rotterdam sinds de overname van de inning van de kinderalimentatie per 15 november 1996 onvoldoende adequaat en voortvarend heeft gehandeld om tot inning van de alimentatie bij haar ex-partner te komen. Dit heeft ertoe geleid dat verzoekster en haar dochter, tot het moment dat verzoekster zich op 19 maart 2008 tot de Nationale ombudsman wendde, slechts een fractie van het openstaande bedrag aan kinderalimentatie hebben ontvangen.

In dit kader klaagt verzoekster er met name over dat het LBIO:

1. vanaf februari 2006 onvoldoende controle heeft gehouden op de voortgang van de invordering van de achterstallige kinderalimentatie door de gerechtsdeurwaarder, terwijl de naam van de grootboekinschrijving Studiebeurzenstichting Fundatie Cammaecker al bij brief van 13 februari 2006 door verzoekster was doorgegeven aan het LBIO;
2. ondanks haar verzoeken daartoe, niet is overgegaan tot gijzeling van haar ex-echtgenoot en haar over de redenen van die beslissing tegenstrijdige informatie heeft verstrekt;
3. haar pas medio 2006 heeft gewezen op de Franse strafrechtelijke gijzelingsprocedure 'abandon de famille', terwijl het LBIO wist dat haar ex-partner al sinds eind 1994 in Frankrijk woonde;
4. heeft nagelaten om, nadat het op 27 oktober 1999 de Franse verdragsinstantie, het Ministère des Affaires Etrangères, had verzocht de ex-partner aan te schrijven voor de betaling van de achterstallige kinderalimentatie, in 2006 regelmatig bij die instantie te informeren naar de voortgang in haar zaak;
5. pas op 7 augustus 2007 het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft verzocht om de personalia van haar ex-partner opnieuw in het register paspoortsignaleringen te vermelden (waaruit verzoekster afleidt dat haar ex-partner een periode niet in dat register opgenomen is geweest).

Beoordeling Bevindingen

1. In een rechterlijke uitspraak van 27 september 1995 werd vastgelegd welk bedrag verzoeksters ex-echtgenoot aan kinderalimentatie voor de dochter diende te betalen. De ex-echtgenoot is sinds 1994 woonachtig in Frankrijk. In mei 1996 verzocht verzoekster het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) de inning van de kinderalimentatie over te nemen. In 2000 diende verzoekster een klacht in bij de Nationale ombudsman over het LBIO. Zij klaagde er toen, onder meer, over dat het LBIO onvoldoende voortvarend te

werk ging bij de inning van de kinderalimentatie bij haar ex-echtgenoot alsmede over de gebrekkige informatieverstrekking omtrent de voortgang van die inning. In rapport 2001/040 oordeelde de Nationale ombudsman dat verzoeksters klachten op het punt van voortvarendheid en informatieverstrekking gegrond waren. In 2008 diende verzoekster opnieuw een klacht in bij de Nationale ombudsman over het gebrek aan voortvarendheid bij het LBIO om de door haar ex-echtgenoot verschuldigde kinderalimentatie te innen. Zij klaagde er in het bijzonder over dat het LBIO niet voortvarend had opgetreden waardoor haar ex-echtgenoot in het bezit had kunnen komen van gelden van een studiefonds. En zij klaagde er tevens over dat het LBIO niet of niet zorgvuldig was ingegaan op haar verzoek om tot gijzeling van haar ex-echtgenoot over te gaan, ondanks dat de ex-echtgenoot met regelmaat in Nederland verbleef. Hierdoor had er volgens verzoekster geld kunnen vrijkomen bij haar ex-echtgenoot. In de interne klachtenprocedure, die in 2008 was gevolgd, had het LBIO verzoekster laten weten dat het zijn eigen handelwijze beoordeelde vanaf maart 2007, omdat het dossier van verzoekster al sinds 1996 bij het LBIO liep en volgens het LBIO slechts gedragingen niet ouder dan een jaar beoordeeld zouden moeten worden in een klachtenprocedure. Het LBIO gaf in zijn klachtafhandelingsbrief een chronologische opsomming van welke acties het vanaf maart 2007 had ondernomen. Het LBIO oordeelde aan de hand daarvan dat het voldoende voortvarend had gehandeld. Over de klacht dat het LBIO niet had laten overgaan tot gijzeling van de ex-echtgenoot oordeelde het LBIO dat gijzeling niet mogelijk was omdat er nog een ander rechtsmiddel openstond, namelijk het leggen van beslag op de bankrekening van de ex-echtgenoot. Bovendien kon alleen tot gijzeling worden overgegaan als de ex-echtgenoot in Nederland verbleef. Het LBIO verklaarde beide klachten van verzoekster ongegrond.

2. Verzoekster was niet tevreden met het oordeel van het LBIO. Om die reden wendde zij zich tot de Nationale ombudsman. Zij vond dat het LBIO ook zijn handelwijze in 2006 had moeten beoordelen, want toen was het bestaan van het studiefonds al bekend. Zij vond bovendien dat het LBIO te weinig had gedaan in zijn contacten met de Franse verdragsorganisatie, het Ministère des Affaires Etrangères. Bovendien bevreemde het haar dat gijzeling van haar ex-echtgenoot niet mogelijk was omdat de deurwaarder opeens beslag zou kunnen leggen op een bankrekening. Dit terwijl de deurwaarder in de afgelopen jaren nooit beslag had kunnen leggen. De Nationale ombudsman zag aanleiding om een onderzoek in te stellen naar de handelwijze van het LBIO, waarbij het onderzoek zag op de gedragingen van het LBIO vanaf februari 2006 en niet vanaf maart 2007 zoals het LBIO in eerste instantie had gedaan. De Nationale ombudsman deed dit omdat verzoekster vanaf februari 2006 het LBIO op de hoogte had gesteld van het bestaan van het studiefonds en omdat verzoeksters klacht over onvoldoende voortvarend handelen een voortdurende gedraging betrof. Gedurende het onderzoek kwam een aantal specifieke situaties aan bod waarvan verzoekster vond dat het LBIO daarin onvoldoende voortvarend had gehandeld. De Nationale ombudsman vroeg het LBIO op deze afzonderlijke situaties te reageren.

Controle op voortgang invordering

3. Verzoekster vond dat het LBIO vanaf februari 2006 onvoldoende controle had gehouden op de voortgang van de invordering van de achterstallige kinderalimentatie door de gerechtsdeurwaarder in Nederland, terwijl zij de naam van het studiefonds, Studiebeurzenstichting Fundatie Cammaecker, al bij brief van 13 februari 2006 had doorgegeven aan het LBIO. Verzoeksters ex-echtgenoot belde op 9 februari 2006 met het LBIO en liet weten dat hij aanspraak kon maken op gelden uit een studiefonds in Nederland en dat hij deze gelden wilde aanwenden voor het betalen van de achterstallige kinderalimentatie. Naar aanleiding van dit bericht legde het LBIO dit voorstel op 9 februari 2006 middels een brief aan verzoekster voor met het verzoek indien mogelijk aanvullende informatie te verstrekken over dit fonds. Tevens nam het LBIO diezelfde dag telefonisch contact op met de deurwaarder om na te gaan of er op de gelden uit het fonds beslag kon worden gelegd. Op 13 februari 2006 ontving het LBIO nadere informatie van verzoekster over het fonds, waaruit het voor het LBIO duidelijk werd dat er door de ex-echtgenoot een aanmelding diende plaats te vinden bij het Agentschap van het Ministerie van Financiën indien hij gelden wilde ontvangen uit het fonds. Diezelfde dag nam het LBIO telefonisch contact op met het Agentschap, waaruit bleek dat alleen de stichting waaronder het fonds viel gelden uit het fonds kon ontvangen. Het LBIO diende zich voor beslag op deze gelden dus te wenden tot de stichting. Het LBIO verzocht daarop de deurwaarder actie te ondernemen richting de ex-echtgenoot ten behoeve van beslag op de gelden uit het fonds. Verzoekster werd hiervan meteen op de hoogte gesteld. De deurwaarder raadpleegde ondertussen het register van de Kamer van Koophandel, maar trof geen gegevens aan over de stichting. Ook het Bureau Beheer Staatsschuld werd door de deurwaarder benaderd, waarna bleek dat de stichting niet bij de Kamer van Koophandel (KvK) stond ingeschreven omdat het in de 19e eeuw was opgericht. Beslaglegging op het fonds was daardoor niet mogelijk, waarop de deurwaarder voorstelde beslag te leggen onder de Staat. Het LBIO stemde hiermee in. Eind maart 2006 ontving het LBIO bericht dat de deurwaarder het beslag had gelegd. Op 25 april 2006 werd het LBIO echter door de deurwaarder geïnformeerd dat het beslag niet succesvol was geweest, omdat er geen rechtsverhouding was tussen de ex-echtgenoot en de Staat. Op 6 juni 2006 sloot de deurwaarder het dossier, omdat er geen verhaalsmogelijkheden waren. Op 20 juni 2006 werd verzoekster hiervan door het LBIO op de hoogte gesteld. Naar aanleiding van een e-mailbericht van verzoekster van 27 november 2006 aan het LBIO, liet het LBIO haar op 6 december 2006 per brief nogmaals weten dat de deurwaarder op basis van de voorhanden zijnde informatie geen beslag had kunnen leggen op de gelden van het studiefonds. Op 19 december 2006 belde de ex-echtgenoot wederom met het LBIO met de mededeling dat hij de kinderalimentatie wilde voldoen vanuit het studiefonds, maar dat de rekening van dit fonds door een onbekende derde was geblokkeerd.

Naar aanleiding van bovenstaande passage vroeg de Nationale ombudsman aan het LBIO waarom het de ex-echtgenoot niet rechtstreeks had benaderd voor meer informatie omtrent het studiefonds. Het LBIO gaf hierop de volgende toelichting:

"Wanneer het LBIO bij de ex-echtgenoot om nadere informatie omtrent het studiefonds had verzocht, had dit wellicht bij hem de indruk gewekt dat het LBIO deze gegevens zou gebruiken om zelf tot beslaglegging over te gaan, waardoor vrijwillige betaling van zijn zijde belemmerd zou kunnen worden. Mijn bureau verzocht daarom om nadere gegevens bij mevrouw en het agentschap van het Ministerie van Financiën. Zeker nu bleek dat onzeker was of beslaglegging op het studiefonds succesvol zou zijn, handelde mijn bureau juist door niet rechtstreeks aan de ex-echtgenoot om nadere informatie omtrent het fonds te verzoeken. Indien mijn bureau hiertoe wel was overgegaan, had dit ertoe kunnen leiden dat vrijwillige betaling door de ex-echtgenoot uitgesloten zou zijn dan wel dat door hem uit het fonds ontvangen gelden direct buiten het bereik van het LBIO zouden worden gebracht. Mijn bureau was immers noch op de hoogte van het moment waarop uitkering zou plaatsvinden aan de stichting noch van alle gegevens van de stichting. Bovendien blijkt in de praktijk dat een alimentatieplichtige zelden vrijwillig gegevens verstrekt over mogelijke verhaalsbronnen. Op deze wijze zou deze zich benadelen door de mogelijkheid tot beslaglegging op zijn inkomsten te bieden. De kans dat rechtstreekse bevraging van de ex-echtgenoot tot nadere - voor beslaglegging relevante - informatie omtrent het studiefonds zou hebben geleid was uiterst gering."

4. Op 19 juni 2007 berichtte het LBIO verzoekster dat de ex-echtgenoot ook de Franse deurwaarder, ingeschakeld door de Franse verdragsinstantie, had laten weten dat hij de achterstallige kinderalimentatie van de vrijkomende gelden van het studiefonds wilde voldoen, maar dat zijn rekening werd geblokkeerd. Per e-mailbericht gaf verzoekster het LBIO op 24 september 2007 aanvullende informatie over het studiefonds en verzocht na te gaan wat de verhaalsmogelijkheden waren op het studiefonds dat de ex-echtgenoot beheerde. Op 3 oktober 2007 liet verzoekster het LBIO weten dat de ex-echtgenoot vermoedelijk de gelden uit het studiefonds had ontvangen met daarbij het verzoek om zo snel mogelijk actie te ondernemen. Het LBIO droeg diezelfde dag de vordering ter incasso over aan de gerechtsdeurwaarder om beslag te leggen op het studiefonds. Op 22 oktober 2007 vroeg verzoekster het LBIO of het al iets wist over het studiefonds. Bij brief van 23 oktober 2007 gaf het LBIO aan welke acties het richting de deurwaarder had ondernomen en vroeg het verzoekster om aanvullende gegevens zodat er meer kans zou zijn om beslag te leggen op de bankrekening waarop de gelden uit het studiefonds zouden worden gestort. Op 20 december 2007 liet de deurwaarder het LBIO weten dat het in januari 2008 beslag zou leggen op de rekening van de ex-echtgenoot. Verzoekster schreef het LBIO op 19 januari 2008 dat de ex-echtgenoot het gehele studiefonds al te gelde had gemaakt en dat haar dochter daarvan niets had ontvangen. Op 23 januari 2008 informeerde de deurwaarder het LBIO dat er daadwerkelijk beslag zou worden gelegd op de bankrekening van de ex-echtgenoot. In een brief van 25 januari 2008 liet het LBIO verzoekster weten dat de deurwaarder niet succesvol was geweest in het leggen van beslag op het studiefonds. De deurwaarder zou pogen beslag te leggen op de bankrekening van de ex-echtgenoot. De deurwaarder liet het LBIO begin februari 2008 weten dat het beslag op de bankrekening niet was geslaagd. Het LBIO informeerde verzoekster hierover per brief van

13 februari 2008. Op 5 maart 2008 liet de deurwaarder het LBIO weten dat hij onvoldoende gegevens had om beslag te leggen onder het studiefonds. Op 25 maart 2008 verzocht het LBIO de Kamer van Koophandel om gegevens van de stichting die het studiefonds beheerde. Per gelijke post liet het LBIO weten dat de deurwaarder onvoldoende gegevens had over de stichting die het studiefonds beheerde. Of verzoekster eventueel nog meer gegevens had. Verzoekster liet het LBIO op 7 april 2008 weten dat zij geen nadere gegevens over het studiefonds had, maar dat dit ook geen zin meer had omdat het fonds volledig te gelde was gemaakt door de ex-echtgenoot. Op 10 april 2008 verzocht het LBIO de deurwaarder het dossier te sluiten, omdat er geen verdere gegevens bekend waren over het studiefonds. Op 7 juli 2008 liet de deurwaarder het LBIO weten dat het dossier zou worden gesloten. Op navraag van de Nationale ombudsman deelde het LBIO mee dat het gelet op de acties die het had ondernomen over de periode vanaf februari 2006 voldoende controle had gehouden op de inning van de kinderalimentatie via de Nederlandse deurwaarder. De Nationale ombudsman legde deze reactie voor aan verzoekster, die hierop aangaf dat zij geen commentaar had op het verhaal van het LBIO ten aanzien van dit punt.

Naar aanleiding van bovenstaande passage vroeg de Nationale ombudsman aan het LBIO welke acties het had ondernomen in de periode vanaf het telefonische contact met de ex-echtgenoot op 19 december 2006 tot aan 19 juni 2007 om toch geld te verkrijgen uit het studiefonds. Het LBIO liet hierop het volgende weten:

" Vóór het telefoongesprek van 19 december 2006 met de ex-echtgenoot had het LBIO op 6 december 2006 schriftelijk aan verzoekster laten weten dat de deurwaarder onderzoek gedaan had om gegevens van de stichting te achterhalen, maar dat dat niet tot resultaat had geleid. Beslag onder die stichting was vooralsnog helaas niet mogelijk.

Het LBIO had in de periode tot 19 december 2006 verschillende mogelijkheden benut om gegevens van het studiefonds en de stichting te achterhalen teneinde tot beslaglegging over te gaan. Het LBIO had, ook nadat het uitgebreid informatie had ingewonnen over het studiefonds, geen mogelijkheden om beslag te leggen op het studiefonds. Derhalve kon het LBIO in de periode van 19 december 2006 tot 19 juni 2007 geen nadere acties ondernemen om hieruit geld te verkrijgen. Wel heeft mijn bureau in de genoemde periode de Franse verdragsinstantie benaderd teneinde de inning van de alimentatie in Frankrijk te realiseren (de brieven van 30 januari en 28 maart 2007)."

Niet overgaan tot gijzeling

5. Verzoekster stelde dat het LBIO, ondanks haar verzoeken daartoe, niet was overgegaan tot gijzeling van haar ex-echtgenoot en haar over de redenen van die beslissing tegenstrijdige informatie had verstrekt. Zij legde deze klacht op 19 januari 2008 aan het LBIO voor. In reactie hierop liet het LBIO weten dat gijzeling niet mogelijk was in Frankrijk, maar dat daar uitsluitend de procedure 'abandon de famille' gestart kon worden. Op 27

januari 2008 klaagde verzoekster er bij het LBIO over dat het LBIO haar verzoeken om de ex-echtgenoot te gijzelen als hij in Nederland was niet serieus had genomen. Het LBIO had hiertoe volgens haar wel moeten overgaan, omdat het om een groot geldbedrag ging. In reactie hierop liet het LBIO de Nationale ombudsman weten dat er aan een aantal voorwaarden moest worden voldaan om in Nederland over te kunnen gaan tot gijzeling. Een van die voorwaarden is dat er geen andere mogelijkheden voor inning van gelden meer mogen zijn. Het LBIO gaf aan dat aan de voorwaarden voor gijzeling in Nederland nooit op enig moment was voldaan, omdat de mogelijkheid om beslag te leggen op een bankrekening van de ex-echtgenoot op dat moment nog openstond. Om die reden heeft het LBIO geen verzoek ingediend bij de rechter voor ten uitvoerlegging bij lijfswang (gijzeling). Verzoekster vond, zo liet zij de Nationale ombudsman weten, dat het LBIO toch tot gijzeling had moeten overgaan.

In reactie op een aanvullende vraag van de Nationale ombudsman naar aanleiding van bovenstaande passage gaf verzoekster aan dat zij het LBIO meerdere keren had verzocht om gijzeling van haar ex-echtgenoot als hij in Nederland zou zijn. Ter onderbouwing hiervan stuurde zij de Nationale ombudsman afschriften van correspondentie tussen haar en het LBIO met betrekking tot het onderwerp gijzeling. Deze correspondentie vond deels plaats in de periode vóór februari 2006 en deels in de periode na februari 2006. Uit de correspondentie bleek dat verzoekster op verschillende momenten de mogelijkheid van gijzeling heeft geopperd en dat het LBIO zowel in de periode vóór februari 2006 als in de periode daarna schriftelijk uitleg had gegeven waarom gijzeling op dat moment geen optie was.

De Nationale ombudsman verzocht het LBIO naar aanleiding van bovenstaande passage afschriften van stukken te sturen waaruit bleek dat het LBIO de gijzeling van de ex-echtgenoot in Nederland serieus als optie had overwogen. Tevens verzocht de Nationale ombudsman het LBIO stukken over te leggen waaruit bleek dat verzoekster over de (on)mogelijkheden van de gijzeling had geïnformeerd. In reactie hierop gaf het LBIO de volgende toelichting:

"Uit het dossier blijkt dat verzoekster in een telefoongesprek op 30 september 1999 berichtte dat haar ex-echtgenoot in Nederland was. Zij verzocht om gijzeling. Het LBIO gaf haar uitleg over de mogelijkheid tot gijzeling en adviseerde haar om, indien zij gijzeling wenste, een verzoek in te dienen bij de directie. Dit verzoek werd vervolgens niet van haar ontvangen.

Op 19 november 2001 deelde verzoekster telefonisch aan mijn bureau mee dat haar ex-echtgenoot in Nederland was. In dit telefoongesprek kwam ook de optie van gijzeling ter sprake. Het LBIO gaf aan deze mogelijkheid nader te onderzoeken en verzoekster nader te informeren. Diezelfde dag nam het LBIO met verzoekster telefonisch contact op en berichtte haar als volgt. Alvorens tot gijzeling over te gaan, diende de zaak overgedragen te worden aan een procureur, welke een verzoek om gijzeling moest indienen bij de

rechtbank. Pas na het vonnis van de rechtbank kon een deurwaarder tot ten uitvoerlegging overgaan. Indien de ex-echtgenoot regelmatig in Nederland zou verblijven, dan zou gijzeling een optie kunnen zijn. Op dat moment verbleef de ex-echtgenoot niet regelmatig in Nederland. Bovendien was onzeker of aan de andere voorwaarden voor gijzeling was voldaan, aangezien nog niet was gebleken dat alle andere verhaalsmogelijkheden waren uitgeput. In overleg met verzoekster werd besloten dat gijzeling in Nederland derhalve geen optie was.

De optie om de ex-echtgenoot te gijzelen is aldus eerder door mijn bureau onderzocht. De beslissing om hiertoe niet over te gaan is in overleg met verzoekster genomen in het telefoongesprek van 19 november 2001 (de notities van de telefoongesprekken van 30 september 1999 en 19 november 2001 treft u als bijlagen aan)."

De Nationale ombudsman legde bovenstaande aanvullende reactie van het LBIO aan verzoekster voor. Zij reageerde hier als volgt op:

"In de eerste alinea staat dat men mij aangeraden zou hebben een verzoek tot gijzeling in te dienen bij de directie. Als dat al gezegd zou zijn - ik kan me dit niet herinneren - zou ik dat zeker gedaan hebben. Mijn hele correspondentie met het LBIO getuigt hiervan.

In de tweede en derde alinea: in overleg met mij zou besloten zijn dat gijzeling geen optie was? Ik lees dat niet uit de telefoonnotitie en kan me dat ook beslist niet herinneren, alleen dat men niet met me mee wilde denken.

Ik weet niet tijdens welk telefoongesprek ik het gevraagd heb, maar ik weet heel zeker dat ik gevraagd heb of het mogelijk was een permanente 'opdracht tot gijzeling van de rechtbank' te krijgen. Hier werd onduidelijk op geantwoord c.q. het werd afgehouden."

Informatieverstrekking over 'abandon de famille'

6. Verzoekster vond dat het LBIO haar eerder dan medio 2006 had moeten wijzen op de Franse strafrechtelijke gijzelingsprocedure 'abandon de famille', omdat het LBIO wist dat haar ex-echtgenoot al sinds eind 1994 in Frankrijk verbleef. Het LBIO liet verzoekster bij brief van 20 juni 2006 weten dat het de Franse verdragsinstantie schriftelijk verzocht had of gijzeling van de ex-echtgenoot in Frankrijk mogelijk was. Op 21 juli 2006 ontving het LBIO een reactie van de Franse verdragsinstantie met de mededeling dat er een strafrechtelijke procedure gestart kon worden genaamd 'abandon de famille'. Omdat het een strafrechtelijke procedure betrof, viel dit buiten het rechtsgebied van het 'Verdrag van New York' en kon het LBIO hierbij niet bemiddelen. Het LBIO stelde verzoekster hiervan op 3 augustus 2006 op de hoogte en gaf aan dat het haar nadere informatie kon verstrekken over een dergelijke procedure. Begin september 2006 liet verzoekster weten deze informatie te willen ontvangen. Deze informatie diende het LBIO op te vragen bij een mevrouw die een dergelijke procedure had gevolgd. Eind september 2006 ontving het

LBIO de informatie en verstrekke deze medio oktober 2006 aan verzoekster. Verzoekster liet het LBIO op 19 juni 2007 per e-mailbericht weten af te zien van de procedure 'abandon de famille'. Het LBIO liet de Nationale ombudsman ten aanzien van dit punt weten dat het LBIO, bij inning in het buitenland door een verdragsinstantie, zelf uitsluitend beschikt over de executiemaatregelen die op grond van het Verdrag van New York gegeven worden. Toen het LBIO in 1999 de zaak voor invordering overdroeg aan de Franse verdragsinstantie, verzocht het LBIO hierbij om alle maatregelen te nemen die nodig waren om de vordering te incasseren. Het LBIO stelde zich op het standpunt dat de Franse verdragsinstantie de aangewezen instantie is om te bepalen welke mogelijkheden er in het Franse recht bestaan. Het LBIO vertrouwde op de kennis van de Franse verdragsinstantie. En omdat de procedure 'abandon de famille' een strafrechtelijke is, kon de verdragsinstantie deze niet opstarten. Verzoekster liet de Nationale ombudsman weten dat zij van mening bleef dat het LBIO haar eerder op de Franse strafrechtelijke procedure had moeten wijzen.

Informatie inwinnen bij Franse verdragsinstantie

7. Verzoekster vond dat het LBIO, nadat het op 27 oktober 1999 de Franse verdragsinstantie had verzocht haar ex-echtgenoot aan te schrijven voor de betaling van de achterstallige kinderalimentatie, had nagelaten om vanaf 2006 regelmatig bij die instantie te informeren naar de voortgang in haar zaak. In reactie hierop liet het LBIO de Nationale ombudsman weten dat het voldoende actie had ondernomen richting de Franse verdragsinstantie. Het LBIO verklaarde dat het op 31 oktober 2005 de Franse verdragsinstantie had verzocht om inningsmaatregelen te nemen. Aangezien een reactie uitbleef, stuurde het LBIO op 24 januari 2006 een rappelbrief. Op 20 juni 2006 verzocht het LBIO de verdragsinstantie of er bij afwezigheid van verhaalsmogelijkheden een mogelijkheid tot gijzeling bestond. Op 21 juli 2006 ontving het LBIO bericht van de Franse instantie dat er geen verhaalsmogelijkheden waren en dat het niet tot gijzeling over kon gaan, maar dat er wel een strafrechtelijke gijzelingsprocedure bestond. Begin augustus 2006 stelde het LBIO verzoekster hiervan op de hoogte. Op 29 augustus 2006 liet het LBIO verzoekster bij brief weten dat de deurwaarder in Frankrijk er niet in geslaagd was om gelden te incasseren, omdat de ex-echtgenoot geen bezittingen of inkomen op zijn naam had staan. In reactie hierop ontving het LBIO op 5 september 2006 informatie van verzoekster over goederen die mogelijk op naam van de ex-echtgenoot stonden. Op 26 september 2006 ontving het LBIO van verzoekster een lijst met bezittingen. Het LBIO verzocht een vertaalbureau de lijst te vertalen. Op 9 november 2006 zond het LBIO de vertaalde lijst naar de Franse instantie met het verzoek om beslaglegging op de goederen. Het LBIO ontving geen reactie hierop van de Franse instantie, waarna het op 30 januari 2007 een rappelbrief stuurde. Na ontvangst van een reactie van de Franse instantie op 13 maart 2007, verzocht het LBIO bij brief van 28 maart 2007 de Franse instantie om alle mogelijke maatregelen te nemen om de vordering te innen. Op 19 juni 2007 rappelleerde het LBIO de Franse instantie. Op diezelfde dag informeerde het LBIO verzoekster dat het

de Franse deurwaarder nogmaals had gevraagd alle mogelijke actie te ondernemen. Bij brief van 13 juli 2007 liet de Franse instantie weten dat er geen nieuwe ontwikkelingen waren.

8. Op 3 oktober 2007 berichtte het LBIO de Franse instantie schriftelijk dat er wellicht een mogelijkheid bestond om beslag te leggen op het huis van de ex-echtgenoot. Op 23 oktober 2007 stelde het LBIO verzoekster op de hoogte dat het niet mogelijk was om beslag te leggen op het huis, omdat het volgens de Franse instantie niet op naam van de ex-echtgenoot stond. Op 4 december 2007 verzocht het LBIO de Franse instantie, nu beslag op het huis niet mogelijk bleek te zijn, om de stand van zaken mee te delen, aangezien het in november 2006 ook had verzocht om beslag te leggen op de meubels. Op 19 januari 2008 schreef verzoekster het LBIO aan met de vraag wat er na de indiening van de lijst met bezittingen van de ex-echtgenoot in Frankrijk was gebeurd. Bij brief van 25 januari 2008 liet het LBIO verzoekster weten welke acties het had ondernomen richting de Franse instantie met betrekking tot het leggen van beslag op de roerende zaken door de Franse deurwaarder. Ondanks diverse herinneringen van de zijde van het LBIO had dit niet tot het gewenste resultaat geleid, zo liet het weten. Verzoekster klaagde er in haar brief van 27 januari 2008 over dat het LBIO te afwachtend was geweest in de contacten met de Franse verdragsinstantie. Een paar dagen later reageerde de Franse instantie alsnog op de brief van 4 december 2007 van het LBIO. De Franse instantie gaf aan navraag te doen bij de Franse deurwaarder over de stand van zaken. Het LBIO informeerde verzoekster op 13 februari 2008 dat het in afwachting was van een reactie van de Franse instantie. Op 16 april 2008 rappelleerde het LBIO de Franse instantie schriftelijk. Hierop reageerde de Franse instantie op 26 mei 2008 met de mededeling dat de deurwaarder niets bekend was over de verkoop van het huis van de ex-echtgenoot. Op 29 mei 2008 verzocht het LBIO de Franse instantie om nog aan te geven of het mogelijk was geweest om beslag op de goederen te leggen. Hierover had de Franse instantie nog niets gezegd. Op 24 juni 2008 reageerde de Franse instantie met de mededeling dat het nog steeds in afwachting was van nadere informatie van de Franse deurwaarder over de financiële situatie van de ex-echtgenoot. De Franse instantie had bovendien de deurwaarder nog eens gevraagd of op de goederen van de ex-echtgenoot beslag kon worden gelegd. Op 30 juli 2008 had het LBIO telefonisch contact met de Franse verdragsinstantie. Het LBIO werd toen meegedeeld dat alles op naam van de nieuwe partner van de ex-echtgenoot stond (ook de goederen). Er zou mogelijk nog een andere strafrechtelijke procedure mogelijk zijn om de ex-echtgenoot te gijzelen. De Franse instantie liet weten het LBIO over die mogelijkheid nog nader te informeren. Op 17 september 2008 informeerde het LBIO verzoekster dat de Franse instantie onlangs had laten weten dat er geen mogelijkheden tot beslaglegging waren, omdat er geen bezittingen op naam van de ex-echtgenoot stonden.

9. Naar aanleiding van het onderzoek door de Nationale ombudsman liet het LBIO weten dat het tot taak heeft erop toe te zien dat de Franse verdragsinstantie voortvarend handelt

en dat het er zo nodig bij die instantie op kan aandringen meer actie te ondernemen. Sanctiemogelijkheden om de inning door de Franse instantie te bevorderen heeft het LBIO niet, zo gaf het aan. Gelet op de brieven die het aan de Franse instantie had verzonden, was het LBIO van mening dat het voldoende naar de voortgang had geïnformeerd en voldoende had aangedrongen op voortvarende inning van de kinderalimentatie. Het LBIO vond de klacht van verzoekster op dit punt ongegrond. De Nationale ombudsman legde deze reactie voor aan verzoekster, die hierop liet weten dat het LBIO de enkele mededeling van de Franse deurwaarder dat alle goederen eigendom waren van de partner van haar ex-echtgenote niet zomaar had moeten accepteren. Het LBIO had naar haar mening moeten aandringen op gerechtelijke of andere maatregelen om tot beslag te leggen op die goederen.

Paspoortsignalering ex-echtgenoot

10. Volgens verzoekster verzocht het LBIO pas op 7 augustus 2007 het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) om de personalia van haar ex-echtgenoot opnieuw in het register paspoortsignaleringen te vermelden. Het ministerie bevestigde schriftelijk aan het LBIO dat de ex-echtgenoot op 26 september 2007 was opgenomen in het register. Verzoekster leidde uit deze informatie af dat de ex-echtgenoot een periode niet in dat register opgenomen was geweest. Het LBIO deelde de Nationale ombudsman mee dat verzoeksters ex-echtgenoot vanaf 15 juli 1999 opgenomen was in het register van paspoortsignaleringen. Een dergelijke signalering geldt voor twee jaar. Indien de ex-echtgenoot in die periode een nieuw paspoort aan zou vragen, dan kon hem dit geweigerd worden omdat hij de verschuldigde kinderalimentatie niet heeft voldaan. Om die reden verzocht het LBIO vanaf 1999 elke twee jaar opnieuw om de personalia van de ex-echtgenoot op te nemen in het register. Op 7 augustus 2007 deed het LBIO dit verzoek weer, omdat dit de laatste keer was gebeurd bij brief van 16 augustus 2005 en de termijn van twee jaar binnenkort zou verstrijken. Er was volgens het LBIO geen periode sinds 1999 dat de ex-echtgenoot niet was opgenomen geweest in het register paspoortsignaleringen. Verzoekster liet hierop weten dat zij wel eens afschriften wilde zien van deze schriftelijke verzoeken aan het Ministerie van BZK.

De Nationale ombudsman verzocht het LBIO afschriften over te leggen van zijn periodieke schriftelijke verzoeken aan het Ministerie van BZK om de ex-echtgenoot in het register paspoortsignaleringen op te nemen. In reactie hierop verstreekte het LBIO afschriften van stukken, waaruit bleek dat het ministerie in 1999, 2001, 2003, 2005, 2007 en 2009 de verzoeken om opname in het register paspoortsignaleringen had gehonoreerd. De Nationale ombudsman deed verzoekster de stukken ter informatie toekomen.

Beoordeling

11. Verzoekster klaagt erover dat het LBIO onvoldoende voortvarend heeft gehandeld om de door haar ex-echtgenoot verschuldigde kinderalimentatie te innen.

12. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit impliceert dat van het LBIO verwacht mag worden dat het bij de inning van de verschuldigde kinderalimentatie, gelet op de financiële belangen voor verzoekster en haar kind, voortvarend te werk gaat en de mogelijkheden tot inning optimaal benut.

13. Het uitgangspunt voor de Nationale ombudsman bij het beoordelen van de voortvarendheid van het LBIO is dat het LBIO actie moet ondernemen op de momenten dat het er toe doet. Onder het kopje Bevindingen is een vijftal situaties aan bod gekomen, waarvan verzoekster stelt dat het LBIO in die gevallen onvoldoende voortvarend heeft gehandeld.

Controle op voortgang invordering

14. Verzoekster vond dat het LBIO onvoldoende controle had gehouden op de voortgang van de invordering, terwijl er gelden uit een studiefonds vrij zouden komen die voor het voldoen van de achterstallige kinderalimentatie aangewend hadden kunnen worden. Het LBIO had voor de inning van de kinderalimentatie in Nederland een deurwaarder ingeschakeld. De ex-echtgenoot gaf in februari 2006 bij het LBIO in een telefoongesprek aan dat hij gelden uit een studiefonds wilde aanwenden voor het voldoen van de achterstallige kinderalimentatie. Naar aanleiding van dit telefonische bericht nam het LBIO de nodige actie door contact te leggen met verzoekster, de deurwaarder en het Agentschap van het Ministerie van Financiën. Ook de deurwaarder ondernam de nodige actie. De conclusie van de deurwaarder was in juni 2006 dat het beslag niet succesvol was. In december 2006 belde de ex-echtgenoot weer met het LBIO met de mededeling dat hij de achterstallige kinderalimentatie wilde voldoen van de vrijkomende gelden uit het studiefonds. Vervolgens was er correspondentie tussen verzoekster en het LBIO over de mogelijkheid beslag te leggen op de gelden uit het studiefonds. Het LBIO schakelde in december 2006 wederom de deurwaarder in om beslag te leggen. In juni 2007 liet het LBIO verzoekster weten dat de ex-echtgenoot ook de Franse deurwaarder had laten weten de gelden uit het studiefonds te willen gebruiken voor de achterstallige betalingen. De deurwaarder zou uiteindelijk in januari 2008 daadwerkelijk beslag leggen. Medio januari 2008 gaf verzoekster aan dat zij had vernomen dat de gelden uit het studiefonds al door de ex-echtgenoot te gelde waren gemaakt. Eind januari 2008 bleek vervolgens dat de deurwaarder niet succesvol was geweest met de beslaglegging. Op de momenten dat het LBIO informatie ontving over het studiefonds ondernam het actie. Er wordt echter door het LBIO met zowel verzoekster als de deurwaarder voornamelijk per brief gecommuniceerd, terwijl men bij een poging om geld te innen ten behoeve van kinderalimentatie baat heeft bij het zo snel mogelijk verkrijgen van informatie zodat actie ondernomen kan worden richting de ex-echtgenoot. Uit het dossier maakt de Nationale ombudsman op dat het LBIO met de betrokken partijen voornamelijk per brief communiceert om informatie in te winnen of te geven. Bovendien heeft het LBIO geen contact opgenomen met de ex-echtgenoot om meer informatie over het studiefonds in te winnen. Dit terwijl de ex-echtgenoot tot twee

keer toe zelf heeft gebeld met het LBIO met de mededeling dat hij de gelden uit het studiefonds wil aanwenden voor de achterstallige kinderalimentatie. Het LBIO gaf aan dat het geen rechtstreeks contact met de ex-echtgenoot heeft opgenomen, omdat dit mogelijk een vrijwillige betaling van zijn zijde zou belemmeren. De praktijk heeft het LBIO geleerd dat alimentatieplichtigen in het algemeen geen uitspraak doen over mogelijke verhaalsbronnen. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat alimentatieplichtigen over het algemeen niet graag informatie op dit punt verstrekken, maar in onderhavig geval is er sprake van een ex-echtgenoot die tot twee keer toe zelf contact heeft opgenomen met het LBIO met de mededeling dat hij wil betalen. Nu het LBIO de inning reeds in 1996 heeft overgenomen en dit tot op dat moment slechts tot de inning van een fractie van de verschuldigde kinderalimentatie heeft geleid, had het voor het LBIO duidelijk kunnen zijn dat het contact met de ex-echtgenoot nu een unieke gelegenheid bood om door te pakken. Het LBIO had daarom naar aanleiding van de telefonische mededelingen van de ex-echtgenoot minder omzichtig moeten handelen. Het LBIO had in ieder geval kunnen proberen om meer informatie van de ex-echtgenoot in te winnen. Het had kunnen kijken hoe ver het kon gaan. Hiermee is natuurlijk niet gezegd dat door een andere wijze van communiceren met de ex-echtgenoot wel kinderalimentatie geïnd had kunnen worden uit het studiefonds, maar het LBIO had voortvarender en actiever moeten handelen in de twee telefoongesprekken met de ex-echtgenoot. Wie weet had het iets opgeleverd.

Niet overgaan tot gijzeling

15. De Nationale ombudsman beoordeelt in dit rapport de handelwijze van het LBIO in de periode vanaf februari 2006. Uit de contacten tussen verzoekster en het LBIO op het punt van de mogelijkheid de ex-echtgenoot te gijzelen is de Nationale ombudsman het volgende gebleken. Verzoekster heeft vanaf 1999 verschillende malen in brieven en telefonische contacten het LBIO gevraagd of gijzeling een optie was. Het LBIO heeft verzoekster vanaf 1999 zowel schriftelijk als telefonisch erop gewezen dat gijzeling van de ex-echtgenoot in Nederland op zich wel mogelijk is onder het Verdrag van New York, maar dat er aan allerlei voorwaarden moet zijn voldaan om daadwerkelijk tot gijzeling van haar ex-echtgenoot over te kunnen gaan. Voor wat betreft de periode vanaf februari 2006 heeft het LBIO verzoekster op verschillende momenten (zowel begin 2006 als begin 2008) schriftelijk laten weten dat gijzeling op dat moment geen optie was, omdat niet aan alle voorwaarden daarvoor was voldaan. Zo was begin 2006 niet aangetoond dat de ex-echtgenoot geld had, omdat alles op naam van zijn nieuwe partner zou staan. Bovendien verbleef hij niet in Nederland. Ook begin 2008 woonde de ex-echtgenoot niet in Nederland. Op dat moment was de deurwaarder bovendien nog bezig met een poging om beslag te leggen op een bankrekening van de ex-echtgenoot in verband met de vrijkomende gelden uit het studiefonds. De voorwaarden voor het gijzelen zijn vastgelegd in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (zie Achtergrond, onder 1). Uit de wet blijkt dat aan bepaalde voorwaarden moet zijn voldaan om bij de rechtbank een verzoek tot gijzeling in te kunnen dienen. De Nationale ombudsman vindt de uitleg van het LBIO

waarom het in de periode na februari 2006 geen verzoek tot gijzeling heeft ingediend afdoende. Bovendien is het de Nationale ombudsman niet gebleken dat het LBIO verzoekster tegenstrijdige informatie heeft verstrekt waarom niet over kon worden overgegaan tot gijzeling. Er zijn immers verschillende voorwaarden waaraan moet zijn voldaan en op verschillende momenten in de periode na februari 2006 was aan één of meerdere voorwaarden niet voldaan. Dit heeft het LBIO aan verzoekster gecommuniceerd. De Nationale ombudsman vindt dat het LBIO de mogelijkheid van gijzeling in Nederland voldoende serieus en voortvarend heeft overwogen, maar dat niet aan de gestelde voorwaarden was voldaan om dit instrument daadwerkelijk in te zetten.

Informatieverstrekking over 'abandon de famille'

16. Naar aanleiding van correspondentie in 2006 tussen het LBIO en verzoekster over de mogelijkheid van gijzeling van de ex-echtgenoot in Nederland, besloot het LBIO in juni 2006 de Franse verdragsinstantie te vragen of er een mogelijkheid was tot gijzeling van de ex-echtgenoot in Frankrijk. Het LBIO was niet van de mogelijkheden tot gijzeling in Frankrijk op de hoogte. De Nationale ombudsman is het met het LBIO eens dat, als het de zaak ter behandeling voorlegt aan de Franse verdragsinstantie en het deze instantie verzoekt om alle mogelijke maatregelen tot inning te nemen, het mag vertrouwen op de kennis en kunde van die Franse instantie. De Nationale ombudsman vindt dat het LBIO niet aangerekend kan worden dat het verzoekster pas medio 2006 heeft kunnen informeren over de gijzelingsmogelijkheid in Frankrijk. Het LBIO heeft op dit punt voldoende voortvarend gehandeld.

Informatie inwinnen bij Franse verdragsinstantie

17. Het LBIO heeft de Nationale ombudsman laten weten dat het er onder meer op moet toezien dat de Franse verdragsinstantie voortvarend handelt en zo nodig er bij die instantie op aandringen meer actie te ondernemen. Sanctiemogelijkheden om de inning door de Franse instantie te bevorderen heeft het LBIO niet. Uit de stukken in het dossier blijkt echter dat het LBIO, bij het uitblijven van een reactie van de buitenlandse instantie, soms pas na enkele maanden een rappelbrief heeft gestuurd aan de Franse instantie. Dit speelde bijvoorbeeld bij het verzoek van het LBIO aan de verdragsinstantie om te onderzoeken of beslag kon worden gelegd op de goederen van de ex-echtgenoot in Frankrijk. Het LBIO heeft dit verzoek op 9 november 2006 aan de Franse instantie voorgelegd. Pas in maart 2007 heeft de Franse instantie op dit punt gereageerd, na een schriftelijk rappel van het LBIO eind januari 2007. Er is in de tussentijd wel correspondentie geweest tussen het LBIO en de Franse instantie, maar over een eventueel beslag op de goederen is tot op dat moment geen duidelijkheid gegeven door de Franse instantie. De Nationale ombudsman begrijpt dat er meer tijd in het communiceren zit als het LBIO te maken heeft met een buitenlandse verdragsinstantie die weer een deurwaarder heeft ingeschakeld. In juli 2008 heeft het LBIO echter telefonisch contact opgenomen met de Franse instantie om navraag te doen over de voortgang van de zaak. De Nationale

ombudsman vindt dat een dergelijke vorm van communicatie veel eerder door het LBIO had moeten worden gebruikt. Het LBIO had in de voorgaande periode niet moeten volstaan met het enkel en alleen schriftelijk communiceren en om de zoveel tijd sturen van een rappel aan de Franse verdragsinstantie. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het LBIO een te afwachtende houding heeft aangenomen in de communicatie met de Franse verdragsinstantie. Op dit punt heeft het LBIO onvoldoende voortvarend gehandeld.

Paspoortsignalering ex-echtgenoot

18. De Nationale ombudsman komt op basis van de stukken die het LBIO heeft overgelegd tot de conclusie dat het LBIO er sinds 1999 voor gezorgd heeft dat de ex-echtgenoot in het register paspoortsignaleringen geregistreerd stond. Het LBIO heeft op dit punt voldoende voortvarend gehandeld.

19. Gelet op hetgeen hierboven onder de vijf verschillende situatie aan de orde is gekomen, concludeert de Nationale ombudsman dat het LBIO in sommige gevallen voortvarend en in andere gevallen niet voortvarend heeft gehandeld. De inning van de kinderalimentatie is reeds in 1996 door het LBIO overgenomen, maar er is slechts een fractie van de achterstallige kinderalimentatie door de ex-echtgenoot betaald. Hoewel het LBIO in de periode vanaf februari 2006 de nodige stappen onderneemt nadat het informatie van één van de betrokken partijen ontvangt, neemt het verder toch vooral een afwachtende houding aan en worden daarmee niet alle mogelijkheden optimaal benut. Het is zo dat de zaak wordt bemoeilijkt doordat de ex-echtgenoot in Frankrijk woont, maar in de contacten met de Franse verdragsinstantie wordt door het LBIO volstaan met om de zoveel maanden een schriftelijk rappel sturen, terwijl uit de reactie van het LBIO blijkt dat telefonisch contact met de buitenlandse verdragsinstantie goed mogelijk is. De Nationale ombudsman vindt dat het LBIO de buitenlandse instantie actiever had moeten benaderen. Ook in de communicatie met de ex-echtgenoot rondom de beslaglegging op het studiefonds had het LBIO een actievere rol moeten spelen. De Nationale ombudsman is, alles overziend, van oordeel dat het LBIO vanaf februari 2006 onvoldoende voortvarend heeft gehandeld bij de inning van de kinderalimentatie bij de ex-echtgenoot. Het is niet te zeggen of een minder afwachtende houding van het LBIO tot inning van meer kinderalimentatie had geleid, maar het zou de kansen op inning wellicht hebben vergroot. Dit leidt tot het doen van een aanbeveling.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Rotterdam, is gegrond wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de directeur van het LBIO in overweging om ervoor te zorgen dat het LBIO zichzelf in de toekomst actiever opstelt in de contacten met betrokken partijen (zowel binnenlandse als buitenlandse) door sneller te rappelleren en vaker telefonisch contact te zoeken.

Het LBIO heeft de Nationale ombudsman op 7 mei 2010 laten weten de aanbeveling in algemene zin te zullen opvolgen en per zaak te beoordelen hoe hier aanvulling aan te geven.

Onderzoek

Op 21 maart 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw G. te Zwammerdam, met een klacht over een gedraging van het Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen (LBIO) te Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de directeur van het LBIO, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd het LBIO verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reacties van verzoeker en het LBIO gaven aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 19 maart 2008 gericht aan de Nationale ombudsman.
2. Reactie van verzoekster van 9 april 2008, 13 oktober 2008 en 3 juli 2009 met bijlagen.
3. De reacties van het LBIO op de klacht gedateerd 11 maart 2008 en 1 april 2009 met bijlagen.
4. De reacties van verzoekster van 10 december 2009 en 5 januari 2010 op het verslag van bevindingen.

5. De reacties van het LBIO van 11 december 2009 en 6 januari 2010 op het verslag van bevindingen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering tweede boek

Vijfde titel. Van lijfswang en deszelfs tenuitvoerlegging en van dwangsom

Artikel 585

"De rechter kan op verlangen van de schuldeiser de tenuitvoerlegging bij lijfswang toestaan van:

vonnissen en beschikkingen, voor zover zij een veroordeling tot iets anders dan het betalen van geld inhouden;

vonnissen, beschikkingen en authentieke akten waarbij een uitkering tot levensonderhoud, krachtens Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek verschuldigd, daaronder begrepen het verschuldigde voor verzorging en opvoeding van een minderjarige en voor levensonderhoud en studie van een meerderjarige die de leeftijd van een en twintig jaren niet heeft bereikt, is bevolen en toegezegd, alsmede beschikkingen waarbij een uitkering krachtens artikel 85, tweede lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek door de ene echtgenoot of geregistreerde partner aan de andere verschuldigd, is bevolen, en beschikkingen tot verhaal op grond van de Wet werk en bijstand."

(...)

Artikel 587

"De rechter verklaart een vonnis, beschikking of akte als bedoeld in artikel 585 slechts uitvoerbaar bij lijfswang, indien aannemelijk is dat toepassing van een ander dwangmiddel onvoldoende uitkomst zal bieden en het belang van de schuldeiser toepassing daarvan rechtvaardigt."

Artikel 588

"Uitvoerbaarheid bij lijfswang wordt niet uitgesproken indien de schuldenaar buiten staat is aan de verplichting waarvoor tenuitvoerlegging bij lijfswang wordt verlangd, te voldoen."